

SRBIJA: Sekte i propast Srbije

Dr Branko Bjelajac, Centar 9, Beograd (www.centar9.info) 21. novembar 2014.

U Srbiji je, naročito od demokratskih promena ranih 1990-tih, a pogotovo u vreme kada su na Balkanu besneli „ničim izazvani“ građanski ratovi u kojima Srbija „nije učestvovala“, došlo do razvoja posebnog tipa kvazi-novinarstva koje se bavilo neprijateljima naroda i njihovim razotkrivanjem. U cilju homogenizacije stanovništva pred opozicijom i pokušajima demokratskih promena jednopartijskog sistema i „mekanog oblika diktature“ skoro svakodnevno su otkrivani strani plaćenici, te uz njih domaći izdajnici, razne cionističko-vatikanske zavere planetarnih razmera, a pored njih rozenkrojcovske krvave mise, kao i strašni podmukli vitezovi templari. Danas se sa osmehom sećamo članaka i knjiga koje su sredinom devedesetih uzburkivale narod protiv stotina hiljada naoružanih studentskih krstaša za Hrista, i sličnih loše prevedenih propagandnih materijala, JUL-ovskih sastanaka gde su se ovi zalagali za istinsku hrišćansku veru uz pomoć policijskih inspektora, i sličnih po narod zabavnih dogodovština. Još onda je pažljivijim posmatračima za oko zapala vremenska povezanost između senzacionalističkih natpisa u novinama i TV emisijama sa jedne i verskih progona, kamenovanja, govora mržnje i ponegde čak fizičkih napada na manjinske verske zajednice, sa druge strane.

Usred tih aktivnosti došlo je do nazvoja naročitog tipa verskih komentatora, takozvanih samozvanih „sektologa“ koji su uzeli sebi za pravo da sude i ocenjuju pojedine verske zajednice i grupe, uvek sa aspekta bulevarske štampe gladne senzacionalnih naslova koji podižu tiraž. Što je priča bila senzacionalnija to je i tiraž bio veći – pritom ne ulazeći u to da li je istinita, ili da li su tvrdnje ovih komentatora iole osnovane. Tako smo čitali da u Srbiji ima 300 hiljada aktivnih i oko 200 hiljada pasivnih sektaša, da je država sektama dozvolila da se registruju kao verske zajednice, i da su svi oni drugi, koji nisu kao mi, oni koji su drugačiji, zapravo sektaši. A kad se vidi ko to govori, sve postaje jasnije.

Članak objavljen 19. novembra 2014 u Telegrafu o sektama (<http://www.telegraf.rs/vesti/1315926-roditelji-evo-gde-i-kako-sekte-vrbuju-vasu-decu-foto>) i upozorenje samozvanog sektologa Mijaljevića da se roditelji plaše i brinu za svoju decu, samo je poslednji u nizu tekstova koji su se pojavljivali u poslednjih nekoliko godina u srpskoj štampi, uz doprinos uvek istog Mijaljevića. Jednom kada se članci objave u štampi (Kurir, Informer, Press, Telegraf), obavezno se potom prenose u sferu elektronskog izdavaštva i svoj život dalje nastavljaju na raznim blogovima, forumima i „čuvajte se sekti“ internet stranicama, sve u brizi za propast Srbije.

Neshvatljiva je količina iskazanog neznanja o verskim zajednicama, sektašenju kao pojavi, okultnom i drugim pitanjima koju nalazimo u ovom članku. Tolika količina neupućenosti, a koja traje već dobrih desetak godina kod javnih nastupa ovog sektologa, može da se razume samo kao namerno brkanje činjenica i upotreba štampe za promovisanje ličnih ciljeva i verovanja. Na tome se zapravo zasniva ovo simbiotičko zajedničko delovanje komentatora i bulevarske štampe.

Širenje verske mržnje putem javne reči, a u organizaciji Slađana Mijaljevića, predsednika Udruženja građana za borbu protiv sekti „Istina“, sektologa, trenera borilačkih veština, ranije narodnog poslanika Srpske radikalne stranke, pravoslavnog publiciste i člana Savetovništva za borbu protiv sekti pri hramu Aleksandra Nevskog u Beogradu, možda bi trebalo da motiviše zakonom priznate verske zajednice koje se u članku nabrajaju u negativnoj konotaciji da od države: tužilaštva, ombudsmana i Uprave za saradnju sa crkvama i verskim zajednicama Ministarstva pravde zatraže zaštitu.

Ljudi drugih i drugačijih verskih ubeđenja odvajkada žive u Srbiji čijem napretku doprinose na svoj način i tiho od javnosti. Za žaljenje je da je to delovanje u velikoj meri nepoznato, već se na stavove i norme građanstva utiče ovakvim nestručnim i netačnim izjavama.